

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **T. H.**, zast. Mgr. Miluší Pospíšilovou, advokátkou se sídlem Praha 4, Paprsková 10/1340, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem Praha 1, nábr. Ludvíka Svobody 12/1222, o žalobě na ochranu proti nezákonnému zásahu žalovaného,

t a k t o :

- I. Žalovanému se zakazuje pokračovat v nezákonném zásahu, spočívajícím v nedoručení rozhodnutí Ministerstva dopravy, Odboru silničních vozidel, ze dne 27. 4. 2012, č. j. 232/2007-160-SPR/11 účastníku správního řízení obviněnému V. P. a přikazuje se, aby do 60-ti dnů od právní moci rozsudku toto rozhodnutí jmenovanému doručil.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 12.200,- Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám zástupkyně žalobce Mgr. Miluše Pospíšilové, advokátky.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, který spadá do v nedoručení rozhodnutí žalovaného účastníkovi správního řízení a žádal, aby soud zakázal žalovanému pokračovat v nezákonném zásahu a přikázal mu, aby do 30 dnů od právní moci rozsudku doručil rozhodnutí Ministerstva dopravy, odboru provozu silničních vozidel ze dne 27. 4. 2012, č. j. 232/2007-160-SPR/11 účastníku správního řízení obviněnému V. P.

V žalobě uvedl, že Magistrát hl. m. Prahy, odbor dopravně správních agend, vede řízení o přestupku obviněného V. P. v souvislosti s dopravní nehodou, ke které došlo dne 14. 8. 2006 v Praze 5 na Strakonické ulici a při níž žalobce utrpěl škodu na zdraví a věcech. Žalobce se dne 3. 11. 2006 řádně připojil k řízení o přestupku jako poškozený s nárokem na náhradu škody. Rozhodnutím Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 28. 12. 2006 byl žalobce dle §

70 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „přestupkový zákon“) odkázán s uplatněným nárokem na náhradu škody na Českou kancelář pojistitelů nebo příslušný soud. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání k žalovanému, který odvolání zamítl a rozhodnutí orgánu prvního stupně potvrdil.

Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu k soudu; Městský soud v Praze žalobě vyhověl, napadené rozhodnutí zrušil rozsudkem ze dne 6. 1. 2012, č. j. 4 A 17/2011-144 a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný, vázán rozsudkem soudu, vydal dne 27. 4. 2012 rozhodnutí č. j. 232/2007-160-SPR/11 (dále jen „zrušující rozhodnutí Ministerstva dopravy“), kterým zrušil rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 28. 12. 2006 a věc mu vrátil k novému projednání. Zrušující rozhodnutí žalovaného bylo doručeno zástupci žalobce, ovšem nikoliv obviněnému.

Od tohoto dne až do současnosti neučinil Magistrát hl. m. Prahy v daném řízení žádný úkon, nevydal nové rozhodnutí a zůstal nečinný. Dne 29. 11. 2012 se proto žalobce obrátil na žalovaného jakožto na nadřízený správní orgán se stížností na průtahy v řízení a zároveň požádal o přijetí opatření proti nečinnosti správního orgánu prvního stupně podle § 80 odst. 3 správního řádu (poznámka soudu: zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, dále jen „správní řád“). Žalovaný však na jeho žádost nereagoval a žádné opatření proti správnímu orgánu prvního stupně nevydal.

Z toho důvodu podal žalobce dne 2. 1. 2013 žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu – Magistrátu hl. m. Prahy. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 15. 11. 2013, č. j. 8 A 1/2013-16, uložil Magistrátu hl. m. Prahy, aby ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku vydal příslušné rozhodnutí.

Proti tomuto rozsudku podal Magistrát hl. m. Prahy kasační stížnost; Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Městského soudu v Praze s odůvodněním, že zrušující rozhodnutí Ministerstva dopravy (přestože je opatřeno doložkou právní moci) nelze považovat za pravomocné, neboť nebylo doručeno účastníkovi řízení – obviněnému V. P. (dále též „obviněný“). Ačkoliv Magistrát hl. m. Prahy předložil spis zpátky Ministerstvu dopravy k odstranění tohoto nedostatku, Ministerstvo dopravy své zrušující rozhodnutí obviněnému nedoručilo. Za těchto okolností tedy nebyl Magistrát hl. m. Prahy nečinný. V návaznosti na rozsudek Nejvyššího soudu osmý senát městského soudu zamítl žalobcovu žalobu proti nečinnosti Magistrátu hl. m. Prahy.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce kasační stížnost odůvodněnou tím, že žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu se nemůže domáhat vydání rozhodnutí Ministerstva dopravy, které již bylo vydáno, ale nebylo doručeno některému z účastníků. Při takovém výkladu by se žalobce ocitl bez jakékoliv právní ochrany. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 25. 6. 2015, č. j. 2 As 190/2014-52, kasační stížnost zamítl s tím, že nečinné je Ministerstvo dopravy, nikoliv Magistrát hl. m. Prahy, který v řízení nemůže pokračovat a vydat o věci rozhodnutí, dokud zrušující rozhodnutí Ministerstva dopravy nenabude právní moci, resp. nebude doručeno obviněnému. Vzhledem k tomu, že žalovaný vydal zrušující rozhodnutí [ve smyslu § 71 písm. a) předal jeho stejnopis k doručení], nelze se v dané věci domáhat ochrany nečinností žalobou, nýbrž zásahovou žalobou podle § 82 a násl. s. ř. s.

Z výše uvedeného vyplývá, že žalovaný dlouhodobě, již od roku 2012 svojí nečinností porušuje své zákonné povinnosti, neboť odmítá splnit povinnost oznámit zrušující rozhodnutí Ministerstva dopravy obviněnému V. P. a svým protiprávním jednáním brání v pokračování a dokončení správního řízení, které trvá již 9 let. Dne 4. 12. 2015 – ve snaze vyčerpat prostředky ochrany před podáním žaloby – podal žalobce žalovanému stížnost na nezákonnou nečinnost oprávněné úřední osoby a žádal, aby byl vyrozuměn o vyřízení stížnosti a opatřeních přijatých k nápravě. Zároveň vyzval žalovaného, aby ukončil nezákonnou

nečinnost a doručil své zrušující rozhodnutí obviněnému. Žalovaný přesto rozhodnutí nedoručil a na stížnost žalobce neodpověděl.

Písemným podáním, jímž žalobce jakožto poškozený dne 3. 11. 2006 uplatnil u Magistrátu hl. m. Prahy nárok na náhradu škody, bylo zahájeno adhezní řízení, a proto je povinností správního orgánu vydat o žalobcově návrhu rozhodnutí a zahájené řízení řádně ukončit (viz nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 114/96 ze dne 25. 9. 1997). V důsledku trvajících zásahů žalovaného je žalobce zkrácen v právu na projednání a skončení jeho věci bez zbytečných průtahů.

Žalobce navrhl, aby soud zakázal žalovanému pokračovat v nezákonném zásahu a přikázal mu, aby do 30 dnů od právní moci rozsudku doručil své zrušující rozhodnutí obviněnému V. P.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že podle doručenky založené ve spisu doručil své zrušující rozhodnutí zástupci žalobce dne 14. 5. 2012, a rozhodnutí proto téhož dne nabylo právní moci. Žalovaný současně vrátil spisový materiál Magistrátu hl. m. Prahy k dalšímu řízení. Ze spisu dále vyplývá, že žalovaný na základě žádosti Městského soudu v Praze ze dne 4. 4. 2014, sp. zn. 8 A 1/2013, opětovně zaslal spisovou dokumentaci tomuto soudu. Součástí postoupeného spisu tvořilo rovněž usnesení ze dne 17. 10. 2011, č. j. 4 A 17/2011-137, kterým byla obviněnému V. P. ustanovena jako opatrovník advokátka paní Mgr. Dagmar Rezková Dřímálová, se sídlem Muchova 9/223, 160 00 Praha 6. Ze spisu je rovněž zřejmé, že žalovaný přijal a prošetřil žalobcovu stížnost na nečinnost oprávněné úřední osoby a dne 8. 1. 2016 zaslal žalobci vyrozumění o výsledku šetření.

Zdůraznil, že řádně a včas plnil své povinnosti uložené rozhodnutím Městského soudu v Praze, č. j. 4 A 17/2011-144, neboť dne 27. 4. 2012 vydal rozhodnutí, kterým zrušil rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, a toto rozhodnutí doručil žalobcovu zástupci. V dané věci Městský soud rovněž vydal dne 17. 10. 2011 usnesení č. j. 4 A 17/2011-137, a je pouze chybou žalobce, že si dané usnesení dodnes neopatřil, ačkoliv bylo řádně doručeno žalobcovu zástupci, advokátce paní Mgr. Anně Větrovské, se sídlem Štěpánská 630/57, 110 00 Praha 1. Žalovaný tedy odmítl žalobu proti nezákonnému zásahu, neboť jeho činnost není nezákonná.

Nadto žalovaný opětovně zaslal obviněnému V. P. své zrušující rozhodnutí dne 4. 12. 2014. Tato zásilka byla vrácena s odůvodněním, že na uvedené adrese je tato osoba neznámá. O této skutečnosti žalovaný městský soud informoval již během řízení vedeném pod sp. zn. 8 A 1/2013. Pokud se jedná o nezákonnou činnost oprávněné osoby, žalovaný žalobce vyrozuměl dopisem ze dne 8. 1. 2016, že v dané věci není nečinný.

Na základě shora uvedeného žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce uváděl obdobně jako v podané žalobě, konstatoval, že odpověď žalovaného ze dne 8. 1. 2016 na svou stížnost neobdržel a tvrdil, že (nové) doručování rozhodnutí obviněnému je v rozporu s výsledkem řízení ve věci sp. zn. 8 A 1/2013 a rozsudku NSS ve věci sp. zn. 2 As 190/2014-52, přičemž oba soudy při svém rozhodování o nečinnostní žalobě vycházejí ze skutkového stavu zjištěného ke dni vydání rozsudku.

Při ústním jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích. K návrhu žalobce soud provedl důkaz jeho stížností na nezákonnou nečinnost žalovaného ze dne 4. 12. 2015, ostatní důkazy neprováděl, neboť návrh na jejich provedení vzala zástupkyně žalobce zpět.

Soud se předně zabýval otázkou přípustnosti podané žaloby. Přitom vyšel ze závěru Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 25. 6. 2015, č. j. 2 As 190/2014-52, uvedl, že vzhledem k tomu, že se žalobce v dané věci „nemůže bránit proti neoznámení rozhodnutí obviněnému nečinností žalobou a z povahy věci nelze podat ani žalobu proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. s. ř. s., zbývá se proti nezákonné nečinnosti ministerstva bránit zásahovou žalobou podle § 82 a násl. s. ř. s.“. Z hlediska přípustnosti žaloby je pak nutné dále posoudit, zda byla žaloba podána v zákonných lhůtách.

Podle § 84 odst. 1 s. ř. s. „musí být žaloba podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu. Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo“. Odst. 2 téhož ustanovení dále stanoví, že „zmeškání lhůty nelze prominout“. Pro správné posouzení, zda byla žaloba podána opožděně či nikoliv, je třeba vyjasnit povahu namítaného zásahu. Určení povahy zásahu, tj. zda se jedná o zásah jednorázový, opakující se či trvající, má totiž zásadní význam pro stanovení počátku běhu lhůty k podání žaloby. Žalobce v žalobě napadl nezákonný zásah žalovaného, který v průběhu delšího časového období (konkrétně od vydání svého zrušujícího rozhodnutí dne 27. 4. 2012) zasahoval do jeho práv tím, že neplnil své zákonné povinnosti a nedoručil druhému účastníku řízení své rozhodnutí. Žalobce konkrétně uvedl, že „v důsledku tohoto trvajícího zásahu jsem zkrácen na svém právu na projednání mojí věci bez zbytečných průtahů (...)“.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č. j. 1 As 151/2014-23, lze „trvající zásah vymezit negativně tak, že nejde o zásah jednorázový nebo opakující se. Jde o stav vzniklý v minulosti, který je kontinuálně udržován. Z judikatury Nejvyššího správního soudu lze jako konkrétní příklady zásahů trvající povahy uvést nedostatečnou a neefektivní ochranu čistoty ovzduší (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2013, č. j. 6 Aps 1/2013-51) a jiné zásahy spočívající převážně v nezákonné nečinnosti správního orgánu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2013, č. j. 8 Aps 8/2012-28)“.

Z výše uvedeného vyplývá, že na rozdíl od jednorázového zásahu (typicky např. zásahu příslušníka ozbrojených bezpečnostních sborů) se v daném případě jednalo o kontinuálně udržovaný, trvající stav spočívající v nedoručení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 4. 2012. Protože jde o zásah trvající povahy, uplatní se pravidlo, které Nejvyšší správní soud dovodil v rozsudku ze dne 26. 6. 2013, č. j. 6 Aps 1/2013-51, podle něhož lhůta pro podání žaloby na ochranu před zásahem správního orgánu podle § 84 odst. 1 s. ř. s. nemůže uplynout, dokud tento zásah trvá. Jinak řečeno, žaloba proti zásahu, který trvá v okamžiku podání žaloby, z povahy věci nemůže být opožděná. Nemůže u něj uplynout ani objektivní žalobní lhůta, protože poslední věta daného ustanovení („Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo“) se uplatní jen v případě ukončených zásahu, zatímco k trvajícímu zásahu z povahy věci stále „dochází“.

Z hlediska plynutí subjektivní lhůty pak Nejvyšší správní soud judikoval, že v různou dobu může jednotlivec pociťovat újmu z namítaného nezákonného zásahu v rozdílné intenzitě. V určitém okamžiku totiž trvající zásah může překročit určité „meze únosnosti“, pro které se žalobce rozhodne proti němu bránit soudně, byť se o existenci vlastního zásahu dozvěděl již dříve. Nejvyšší správní soud přitom neshledal důvod, proč by měl být žalobce v takovém případě sankcionován odmítnutím žaloby za to, že se proti předmětnému zásahu nebránil již v době, kdy pro něj byl méně rušivým, ale rozhodl se jej žalovat až následně, kdy se trvající zásah mohl ve sféře práv a povinností žalobce projevovat intenzivněji (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2013, č. j. 8 Aps 8/2012-28).

Pro úplnost soud uvádí, že pro běh lhůt nemělo žádný vliv, že žalobce před podáním žaloby adresoval žalovanému stížnost na nezákonnou nečinnost oprávněné úřední osoby podle § 175 správního řádu. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 17. 12. 2010, č. j. 4 Aps 2/2010-44, dospěl k závěru, že podání stížnosti podle § 175 správního řádu není

podmínkou přípustnosti žaloby ve věci nezákonného zásahu. Žalobce se tedy proti nezákonnému zásahu mohl bránit přímo podáním žaloby k Městskému soudu v Praze, tj. podání stížnosti podle § 175 správního řádu nemělo vliv na podmínky přípustnosti žaloby (včetně její včasnosti či opožděnosti).

Soud se dále zabýval věcným posouzením žaloby. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že své zrušující rozhodnutí doručil žalobcovu zástupci dne 14. 5. 2012, ohledně doručení obviněnému V. P. odkázal na usnesení zdejšího soudu ze dne 17. 10. 2011, č. j. 4 A 17/2011-137. Ve správním spise je založena doručka potvrzující doručení rozhodnutí žalobcovu zástupci ze dne 14. 5. 2012, ovšem doručka prokazující doručení rozhodnutí obviněnému ve správním spise chybí. Odkaz žalovaného na výše uvedeného usnesení zdejšího soudu přitom není případný (ostatně správní spis neobsahuje ani doručku potvrzující doručení opatrovníkovi obviněného *přede dnem nabytím právní moci* zrušujícího rozhodnutí Ministerstva dopravy). Z usnesení Městského soudu v Praze ze dne 17. 10. 2011, č. j. 4 A 17/2011-137, totiž vyplývá, že soud ustanovil jako opatrovníka osoby zúčastněné na řízení – pana V. P. – paní Mgr. Dagmar Rezkovou Dřimalovou, advokátku, podle § 29 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen o. s. ř.), *výhradně* pro řízení před soudem. Tomu odpovídá i díkce § 29 odst. 4 o. s. ř., podle níž *„nerozhodl-li soud jinak, opatrovník ustanovený podle odstavců 1 až 3 vystupuje v řízení před soudem prvního stupně, v odvolacím a v dovolacím řízení“*. Na základě výše uvedeného je tedy nepochybné, že paní Mgr. Dagmar Rezková Dřimalová, advokátka, byla jmenovaná jako opatrovnice obviněného V. P. pouze pro řízení před soudem a neměla právní titul k zastupování obviněného v rámci správního řízení vedeného žalovaným. Následné doručení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 4. 2012 Mgr. Dagmar Rezkové Dřimalové žalovaným proto nemohlo vyvolat zamýšlené účinky, neboť ve správním řízení obviněného jako opatrovnice nezastupovala.

Žalovaný dále ve vyjádření uvedl, že obviněnému V. P. opětovně zaslal své zrušující rozhodnutí dne 4. 12. 2014, přičemž tato zásilka byla vrácena s odůvodněním, že na uvedené adrese je daná osoba neznámá. Soud na tomto místě považuje za vhodné vyjádřit se k právní úpravě doručování podle správního řádu. V daném případě probíhalo v rámci řízení o přestupku adhezní řízení o náhradě škody podle § 70 přestupkového zákona. Přestupkový zákon sám neobsahuje úpravu doručování (kromě stručného ustanovení § 80), a proto se na dané řízení uplatní příslušná ustanovení správního řádu. Dle § 72 odst. 1 správního řádu přitom platí, že rozhodnutí se účastníkům oznamuje doručením stejnopisu písemného vyhotovení do vlastních rukou. Podle § 20 odst. 1 správního řádu se *„fyzické osobě písemnost doručuje na adresu pro doručování (...), na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti, na adresu jejího trvalého pobytu (...); fyzické osobě lze však doručit, kdekolí bude zastižena (...)"*. Podle § 20 odst. 2 správního řádu *„písemnost, která se doručuje do vlastních rukou, lze doručit adresátovi, nebo též tomu, koho adresát k přijetí písemnosti zmocnil písemnou plnou mocí (...)"*. V případě nezastižení adresáta přitom zákon pamatuje na náhradní způsob doručení (prostřednictvím uložení písemnosti a následné fikce doručení), upravený v § 24 odst. 1 správního řádu. Platná právní úprava je přitom koncipována tak, že podmínkou pro uložení písemnosti doručované fyzické osobě je pouze to, že adresát nebyl v místě doručování zastižen a nebylo mu možno písemnost doručit ani jiným přípustným způsobem podle § 20 správního řádu (viz § 23 odst. 1 správního řádu). Podmínky řádného uložení písemnosti upravuje § 23 správního řádu, podle kterého musí doručovatel vyzvat adresáta, aby si uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů vyzvedl, a to tak, že mu vloží do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo (písemné) oznámení o neúspěšném doručení písemnosti a současně mu sdělí podmínky, za nichž si lze písemnost vyzvednout; poučí ho i o právních důsledcích v případě nevyzvednutí. Po marném uplynutí

desetidenní úložní doby doručovatel vhodí písemnost (je-li to možné a nevyloučí-li to správní orgán) do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo. Jinak se vrátí správnímu orgánu, který ji vyhotovil. V případě, že jsou všechny výše uvedené podmínky splněny, lze mít písemnost ze zákona za doručenou (tzv. fikce doručení). Splnění podmínek fikce doručení prokazuje správní orgán, který nese i zodpovědnost za jím zvolený způsob doručování. Splnění podmínek přitom prokazuje obvykle tím, že založí do spisu doručenkou, na níž jsou vyznačena příslušná data, případně rovněž vrácenou obálku s nevyzvednutou písemností (přiměřeně srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 5 As 26/2009-67).

V nyní posuzovaném případě je přitom bez dalšího zřejmé, že založená doručenka výše uvedené požadavky nesplňuje. Z údajů na doručence vyplývá, že žalovaný dne 4. 12. 2014 vypravil písemnost č. j. 232/2007-160-SPR/11 (zrušující rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 27. 4. 2012) na adresu trvalého pobytu panu V. P. Po poskytovateli poštovních služeb požadoval, aby písemnost nevracel, ale po uplynutí 10 dnů ji vložil do schránky. Doručovatel však nemohl postupovat podle pokynů žalovaného a písemnost i s doručenkou vrátil žalovanému za 4 dny od jejího vypravení (viz razítko podatelny žalovaného ze dne 8. 12. 2014); neboť zjistil, že je adresát na uvedené adrese neznámý, což také vyznačil na doručence písemnosti. Za tohoto stavu nebyly splněny podmínky podle § 23 správního řádu, nenastala ani fikce doručení podle § 24 odst. 1 správního řádu a písemnost tedy nelze považovat za doručenou. Z obsahu spisového materiálu se přitom nepodává, zda žalovaný zjišťoval pobyt obviněného/adresáta písemnosti v dostupných centrálních evidencích (CEO, CEV apod.) či jinak, a zda na základě provedených zjištění zvažoval svůj další postup, tedy zda jsou splněny podmínky pro ustanovení opatrovníka (§ 32 odst. 2 písm. d) správního řádu) či doručování veřejnou vyhláškou (§ 25 správního řádu).

Pro úplnost soud uvádí, že instituty doručování veřejnou vyhláškou nebo ustanovení opatrovníka a doručování jemu jsou koncipovány jako krajní prostředek, k jehož využití lze přistoupit pouze tehdy, není-li možný postup dle § 19 až § 24 správního řádu. Podle § 32 odst. 2 písm. d) *„správního řádu správní orgán ustanoví opatrovníka osobám neznámého pobytu nebo sídla a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat“*. O osobu, které se prokazatelně nedaří doručovat nebo která je neznámého pobytu, se nejedná, pokud se jí daří doručovat, byť fikcí dle § 24 odst. 1 správního řádu. Pouze pokud by se opakovaně nedařilo zanechat v místě trvalého bydliště (a to i na jiném „vhodném místě“ ve smyslu § 23 odst. 4 správního řádu, např. na domovní nástěnce) výzvy k vyzvednutí zásilky a správní orgán by vynaložil zvýšené úsilí za účelem zjištění pobytu obviněného, bylo by možné obviněného považovat za osobu neznámého pobytu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 7 As 130/2012-29).

Lze tedy uzavřít, že žalovaný do dne rozhodování soudu nedoručil své zrušující rozhodnutí ze dne 27. 4. 2012, č. j. 232/2007-160-SPR/11 obviněnému V. P., rozhodnutí nenabylo právní moci, Magistrát hl. m. Prahy proto nemohl pokračovat v řízení a vydat rozhodnutí, jímž by ukončil dané správní řízení, mj. o náhradě škody žalobce. Tímto postupem žalovaný zkrátil žalobce na jeho právu na projednání věci bez zbytečných průtahů zaručený v § 6 odst. 1 správního řádu a v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Soud proto postupoval podle ust. § 87 odst. 2 s.ř.s. a rozhodl tak, jak je ve výroku rozsudku uvedeno. Na žalovaném nyní bude, aby doručil shora citované zrušující rozhodnutí obviněnému V. P. a řádně vyznačil právní moc.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení, které sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 2.000,- Kč a náklady právního zastoupení za tři úkony právní

služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, účast u ústního jednání) po 3.100,- Kč podle § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), náhrady hotových výdajů 2 x 300,- Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, tedy celkem 12.200,- Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. března 2017

JUDr. Ivanka Havlíková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová